

dagsordenens punkt 40: Beretningen fra det forberedende udvalg for FN's 2. udviklingsår.

Flere lande mente, at gruppesystemet indenfor UNCTAD bidrog til at hindre organisationen i at arbejde effektivt.

Under den del af debatten, der fandt sted før industrilandene medio november 1969 indleverede deres dokumentation om toldpræferencer til UNCTAD, udtrykte mange udviklingslande bekymring for udfaldet af forhandlingerne herom mellem industrilandene indbyrdes og for, om de vedtagne tidsrammer kunne overholdes.

Mange udviklingslande opfordrede industrilandene til at påtage sig nye forpligtelser overfor disse vedrørende handel og bistand.

Ghana's ambassadør K. B. Asante, der som præsident for UNCTAD's styrelsesråd spiller en fremtrædende rolle under forhandlingerne indenfor UNCTAD vedrørende organisationens bidrag til 2. udviklingsår, tillagde spørgsmålet om gennemførelse af toldpræferencesystemet og planerne vedrørende supplementær finansiering stor betydning som områder, hvor UNCTAD's praktiske betydning kunne dokumenteres. Der var desuden behov for et „general commodity arrangement“, ligesom arbejdet på at gennemføre specielle aftaler vedrørende enkelte råvaregrupper burde intensiveres. Omend UNCTAD ikke havde udarbejdet sit bidrag til 2. udviklingsår endnu, var der opnået enighed på vigtige punkter; som et eksempel herpå nævntes TDB/RES. 53. (VIII) vedrørende øget samarbejde mellem udviklingslandene indbyrdes.

I det norske indlæg, der blev afgivet på de nordiske landes vegne, betonedes, at UNCTAD's handleevne beror på deltagerlandenes politiske vilje. Organisationen selv er kun et kontakt- og forhandlingsinstrument; målet var opnåelse af konkrete resultater, hvorfor ekstreme og urealistiske standpunkter måtte undgås. Arbejdet i den nærmeste fremtid burde koncentreres om gennemførelsen af resolutioner og rekommandationer hvorom der allerede var opnået enighed, snarere end om vedtagelsen af nye. De nordiske lande støttede bestræbelserne på at udvikle et toldpræferencesystem. Man burde gøre, hvad der var muligt

for at holde de givne tidsrammer. De nordiske lande støttede ligeledes tanken om gennemførelse af et arrangement vedrørende supplementær finansiering. Konkluderende udtrykte den overbevisning, at UNCTAD ville være i stand til at bidrage substantielt til 2. udviklingsår.

Holland havde gerne set, at UNCTAD's permanente maskineri havde nået flere konkrete resultater siden UNCTAD II, end tilfældet var.

USA's indlæg byggede på hovedlinjerne i præsident Nixon's tale vedrørende USA's politik i forhold til Latinamerika, der var blevet holdt få dage i forvejen, (den 31. november 1969). Denne tale måtte ses som en indikation af USA's fremtidige politik indenfor UNCTAD.

UK henviste til sine betalingsbalanceproblemer. Det nævntes at en forøgelse af efterspørgslen i i-landene ville have større betydning for omfanget af verdenshandelen end handelskoncessioner. Det internationale GATT-UNCTAD handelscenter, ITC, fremhævedes som værdifuldt.

Japan fandt, at UNCTAD trods alt havde frembragt positive resultater i det forløbne år, og fremhævede som et eksempel herpå de stedfødte konsultationer mellem lande med forskellige økonomisk og social opbygning.

Canada støttede de uformelle konsultationer i Geneve under forsæde af ambassadør Asante om UNCTAD's bidrag til 2. udviklingsår.

USSR fandt, at UNCTAD trods vanskelige arbejdsvilkår havde opnået bemærkelsesværdige resultater. Det var imidlertid en væsentlig fejl, at organisationen ikke var universel.

II. Resolutionerne.

Indien fremlagde på en række udviklingslandes vegne et resolutionsforslag vedrørende toldpræferencer, ifølge hvilket gennemførelsen af et toldpræferencesystem ventes at ville indgå som et vitalt led i strategien for 2. udviklingsår. Industrilandenes enighed om at indlevere substantiel dokumentation herom til UNCTAD inden 15. november 1969 hilses velkommen og der anmodes om, at denne i videst muligt omfang kommer til at omfatte specifikke og